

zujícího k obojímu plnění, jest možno vymáhati exekuci i to plnění, ke kterému žalovaná není povinna, třebaže se jí ponechává voliti plnění, ke kterému jest povinna. Podle § 12 ex. ř. může ovšem povinný, odsouzený k plnění alternativního závazku, má-li volbu, voliti jedno z obou plnění do té doby, nežli věřitel dostane určité plnění zcela nebo z části. Žalobce mohl by tedy vymáhati na základě rozsudku také jen vrácení nabytku, na něž nemá práva, a výkonem exekuce na vrácení pozbyla by žalovaná práva volby, aniž žalobce zvolil napřed odstup, ponechávaje si na více právo vésti exekuci i na zaplacení kupní ceny. Upustil-li by žalobce od exekuce jen na vydání nabytku dříve, než by byl zcela nebo z části uspokojen, nesla by žalovaná útraty, protože podle rozsudku by byla právem povolena — a útraty znamenaly by pro ni křivdu. Žalovaná by utrpěla škodu v takovém případě, protože by na ní bylo vymoženo něco, nač žalobce práva neměl a protože by mohla pozbyti práva na podržení nabytku, jež by jinak měla, kdyby nebyla odsouzena alternativně i k jeho vrácení.

Čís. 8670.

Byla-li žaloba o obnovu zadána na odvolacím soudě základní rozepře, jest dovolání do rozsudku o obnově zadati na soudě prvé stolice základní rozepře, třebaže odvolací soud dal rozsudek o obnově nesprávně sám přímo doručiti stranám.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1929, Rv I 759/28.)

Žaloba o obnovu byla zadána na krajském soudě v P. jako odvolacím soudě základní rozepře. **K r a j s k ý s o u d** v P. uznal částečně podle žaloby. Do tohoto rozhodnutí podal žalovaný u krajského soudu v P. odvolání, jež **N e j v y š š í s o u d** odmítl.

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem rozhodl krajský soud v P. jako soud odvolací o žalobě o obnovu, u něho zadané, a pojal do tohoto rozsudku i usnesení, jímž rozhodl o námitce nepřislušnosti. V takovém případě platí podle předpisu § 535 c. ř. s. pro ústní jednání, provedení důkazů a pro oznámení rozsudku vydaného k žalobě první stolicí, jakož i pro odporovatelnost rozsudku ustanovení, platící pro tento vyšší soud jako stolicí opravných prostředků. Soud druhé stolice pochybil, neoznámiv rozsudek vydaný k žalobě o obnovu okresnímu soudu v S., jenž v základní rozepři jednal jako soud prvé stolice a jemuž náleželo doručiti stranám vyhotovení řečeného rozsudku, doručiv sám svůj rozsudek přímo stranám. Než tento postup, jenž není zmatečností, nemohl dovolatele opravňovati k tomu, by nedbali jasného předpisu § 505 c. ř. s., podle něhož bylo opravný prostředek podati ve lhůtě čtrnácti dnů u procesního soudu prvé stolice. Ježto však dovolání bylo podáno přímo u soudu druhé stolice a nedošlo k soudu prvé stolice v dovolací lhůtě, bylo dovolání jako opožděné odmítnouti (§ 507 c. ř. s.).